

Тиодор Росић

МАЈА
МОЛИТВА

БЕОГРАД
2024.

© Српска књижевна задруга 2024.

Цртежи
Цвейко Лаиновић

МАЈА МОЛИТВА

174 i 176

2

ЗЛАТНА РУЖА ЈЕСЕНИ

Молим те, јутро малено –
не буди моју драгану.
Пусти је ноћас,
нек спава у мом сну.

Гледао сам руже Сардиније,
удисао рузмарин Калабрије,
миловао стас руских белих бреза –
све беше пусто и празно.

Тражио, где је све нисам тражио,
дуж модрооке Висле,
у Шопеновом ноктурну,
међ Мокрањчевим Руковетима,
По карпатским врлетима.

Не нађох њен мили лик.

Вратио сам се у рашко горје
и, уз небеске звуке хора „Кир Стефан Србин“,
на литургији у Сопоћанима, палио свећу –
засјала је јасна и чиста,
златна ружа немањићка –
пролеће моје грешне јесени.

ОБЛАК

Свуноћ, у твоје топле, топле рашке очи,
гледао сам мила.

Грлио и љубио мали облак твога тела.

Сад ћутим и слутим, мила моја.

ЗЛАТАН ЈАВОР

Пред кућом нам златан јавор,
над јавором јарко Сунце,
испод Сунца јасан Месец,
лепетају два голуба.
Разастрла крошња гране,
засијало јарко Сунце,
запловио јасан Месец,
шире крила два голуба.
Није јавор, то је драга;
није Сунце, њен је осмех;
није Месец, њена душа;
два голуба, њене дојке;
златна крошња, њена коса.
Нису гране од јавора,
то су руке моје драге.
Не шумори златно лишће,
и не сија јарко Сунце,
и не плови јасан Месец –
мрешкају се два голуба,
руке шири моја драга,
Зефир-дашком огласи се,
у загрљај мени хита.

РАТНИКОВА ЉУБАВ

Имао сам суседа,
имао је кућу,
и у кући врт,
и у врту ружу.
Имао је кућу,
и у кући драгу.
Добио је позив он на војску,
спремио се да војује –
оста драга уплакана,
од тужице пресвиснуће.

По свету је тумарао,
војевао, ратовао.
Годиница, две године,
утом прође.
Поврати се он из војске.
кућа широм отворена,
капија му изломљена,
а драге му нигде нема –
одбегла је надалеко;
другом ружу сад залива,
другу башту окопава,
биље бере, цвеће сади;

другом љубав обећава,
у вечну се љубав куне,
а за њега и не мари.

А тако је добра била,
триста јада учинила,
о јаду га забавила.
Ружицу је заливала,
сребром воду захватала,
да напоји грличице;
бисер брала, венце плела.
Ружица се сасушила,
сребро-вода пресахла је,
грличице одлетеле,
бисери се разнизали,
а венци се спарушили —
оста ратник без ичега.

МАЈА МОЛИТВА

О Боже, пријатељу мој!
 У њеном су наручју два мала сунца;
 у очима јој два пожара!
 Однеси ме, пријатељу,
 на Небеске столице,
 да јој принесем малу молитву,
 за чежњу велику.

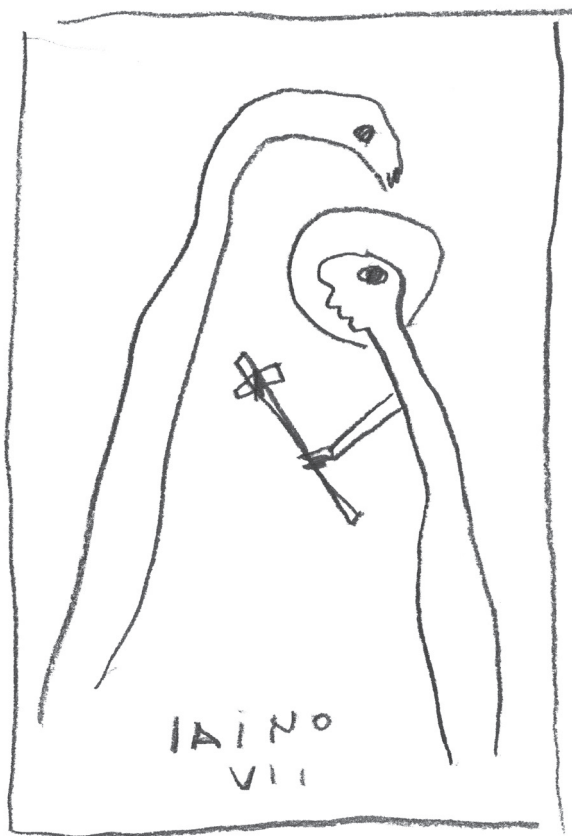
5. септембар 2009.

СВЕТИ АРХАНЂЕЛИ КОД ПРИЗРЕНА

*Бранку Ристићу,
Доктору Војкану Несћоровићу*

Ни твојим каменим костима не дадоше мира,
 земаљска кућа небесника.
 Од твојих камених костију
 саградише цамију у Призрену;
 однеше престо на којем је седела сила Божја,
 угасише свелост Божју,
 затомише молитву.
 Ко да успоје Хвалу Божју,
 ко да зацели незацељено,
 ко да прослави Врлину Божју?
 Спаљене кошнице не дају меда,
 згажено биље не цвета,
 разорен трон не сија,
 пресахли извор жеђ не гаси,
 мртва уста не говоре.
 Ту беше златни храм,
 а надомак, у Призрену, с минарета,
 грађеног од његових камених костију,
 одјекује Славан је и велики Алах.

Дивна су дела твоја Господе,
 оснажи и охрабри синове и кћери своје,
 прочисти изворе тужне и кужне,
 пошаљи у Свете Арханђеле –

Архангела Михаила,
 поглавара свете војске анђела и арханђела,
 Архангела Гаврила, Силу Божју,
 исцелитеље Божје;
 нека Архангел Уријел опет донесе Светлост Божју,
 да нас огреје Врлина Божја,
 да се зачује молитва Господња и прослави име Божје.

Ниси нас оставио Господе,
спрам иноверног прочеља,
на средини остала су три крста.

Нису их избрисали.

Шта све нису покушавали,
стругали, ровали по каменим костима,
а из камених крстова се чуло

*Слава јединосушној,
и живојојворној,
и Тројци нераздељивој.*

Још костоломци камена и не заврше стругање,
а из камена изроне крстови.

*Давор, давор, ѿи Косово ѿужно,
Авај, авај, Мешохијо ѿусѿа!*

Врати, Господе Боже,
камене кости у храм небеских бестелесних Сила,
народ у њиве, винограде,
на пашњаке, у куће и кућишта.

Очисти бунаре, изворе,
избистри Бистице, Бели Дрим, Ибар, Ситницу.

Нека заиграју кола свадбена,
нека на нашим славским трпезама опет запламса свећа,
а кућни светац сиђе с иконе
и седне за славски сто.

ГУГУТКА

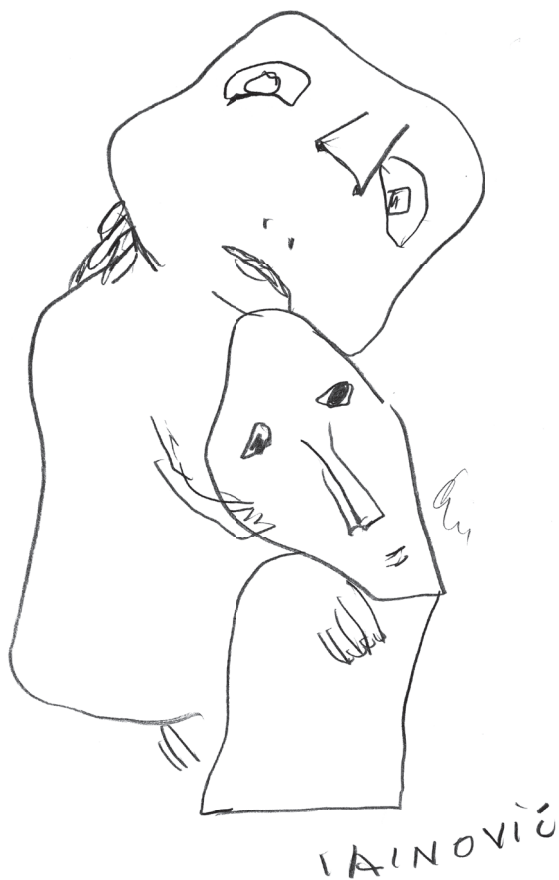
У крошњи дрвета испред наше куће.
 Гугутке свиле гнездо.
 Прво је била птичја свадба.
 Он био Икар, узлетео у небо,
 кружио, кружио ка вољеној.
 Она била невеста,
 око грла имала бурму.
 Гукањем слали пољубац сунцу,
 лепетом крила најављивали летове –
 прибављање хране.
 Све до смираја нису се чули –
 без лаку ноћ, одлазили на спавање.
 Син мој се љутио.
 Негодовао сам и ја –
 зашто не свирају повечерје?
 – Нису војници, рећи ћеш ти.
 Гугутке су сестре косовских јунака;
 нису то преображене несрећне птице,
 Декаокте, негдашње служавке,
 што гукањем проклињу тешку судбину.

Излегле наше гугутке јаја,
 брижно их чувале.
 Преко дана лежао Он,
 преко ноћи Она.

На нашем крову, ноћу,
светлеле мачје очи,
ка гнезду, шуњале се мачке,
лепетала крила,
чуло крештаво гукање.
То Он, на стражи,
бранио дом свој,
Њу, будуће потомство.

Седам дана светлеле су мачје очи,
чуло крештаво гукање,
а онда, у праскозорје,
испод дрвета,
ветар је ковитлао перје гугутке,
померао смрскана јаја.
С гране, поред рашчупаног гнезда,
плакао је Он.
И дању и ноћу,
проклињао злу судбину,
клео све живо,
нарицао о тужној љубави својој.
С дрвета, из плавог ока,
капале сузе.

Како да га утешим?
Да ликвидирам мачке?
Како да утешим сина?
Племенита птицо, роде,
изгубио си драгу,
а шта сам за то крив?

Плачеш и кидаш душу.
 кидаш и моју и душу сина мога,
 а твој син и твоја ћерка
 ни полетели нису!
 Шта да чиним племенити роде?
 Уста ми везана у морнарски чвор.

Птичји Орфеј – плакао, жалио,
болан, преболан,
тужан, претужан,
данима нити је шта јео, нити пио.
Гнездо, његов дом,
и њему постало гроб.

Прошли лето, јесен,
дошла зима,
пукао лед на реци,
озеленели гајеви на крају града.
Ни ја, ни син ми, не губимо наду.
Дижемо руке у молитву:
Дуни, дуни Господе,
нека запева кукавица у лугу;
две гугутке, рођене у дубрави,
нека рашире плава крила,
и слете на наше дрво.
Дуни, дуни Господе,
развеј тугу над нашим домом –
унеси радостан мир.

БОГОРОДИЦА НОВОПАВЛИЧКА

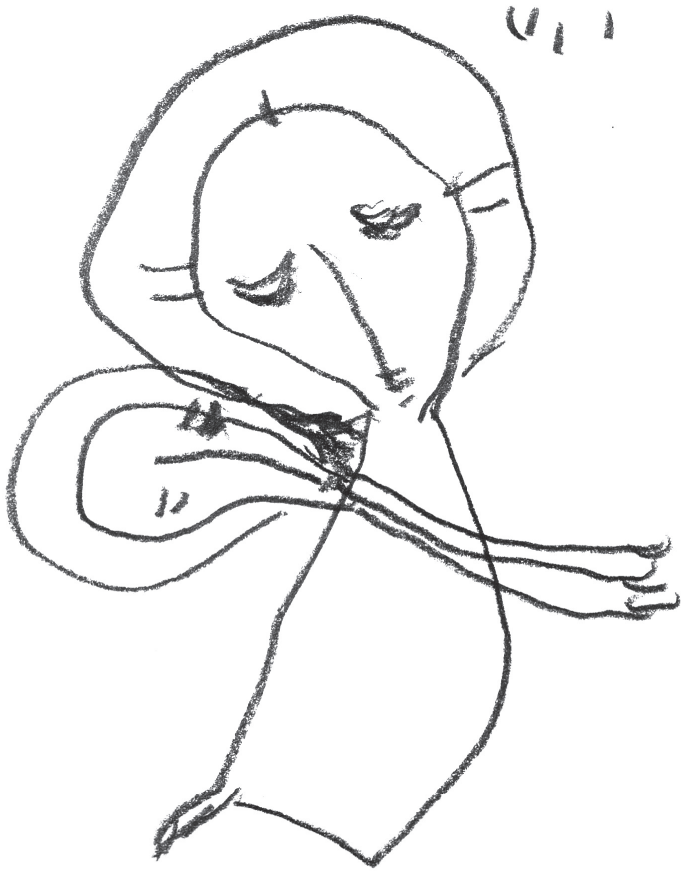
Ко није видео твоју лепоту –
тај није видео лепоту света;
није се духом умио
и не зна за извор благородне воде
Спасења.

Шта је за Тебе Ботичелијева Венера,
Шта Ватиканска пиета, Еуридика из Лувра?
Милији ми је Лепи Јован из Сопоћана
од десет Мона Лиза,
мир усана твојих од Мадоне на степеницама.

Слава си, мајко, оних што живе на земљи,
радост оних који живе на небесима.
Стишана, узлећеш врх копаоничке планине,
Небеснице.
Заступнице вечних и заштитнице пролазних.

Пред Твојим лицем, пресветла Дево,
Пред неизрецивом божанском светлошћу,
којој се зна и почетак и крај,
која ме обајсјава и споља и изнутра,
падам ничице, мајко земље у сузама.

IAINO
UII

Благодатна, како да те немоћан прославим –
Тебе, лозу, која је родила *īрозд одевен у швоје шело*;
Тебе, у којој је заблистао Цар над Краљевима,
Спаситељ и Твој и наш;
Тебе, која си уместо Еве постала наша Мати?!

За нас си, Мајко, небо и престо Божји –
јер Божанство се уселило у тебе,
у твоју лозу и твоје грожђе, родно и благородно.
Твоје је лице велмошко Зограф браће Мусића
преселио у све векове векова.

Заштити, окрепи, уздигни, Милоснице
свој одсвуда стешњен народ.
Одагнај хорде гавранова, шакала, љутих рисова
што немилице кидишу и кидају
живо месо косовскометохијско.

9. јули. 2023.